

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w Warszawie**

RWA-61-49/08/DJ

Warszawa, 17 września 2010 r.

DECYZJA nr RWA-12/2010

I. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do treści art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939) w zw. z § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 107, poz. 887)

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko Przedsiębiorstwu Wielobranżowemu „IMPROMEX” Sp. z o.o. z siedzibą w Szydłowcu **uznaje się**, że działanie polegające na:

1. stosowaniu postanowień zawartych we wzorcu umownym zatytułowanym „Umowa” o treści:

A. „*Nieuiszczenie opłaty eksploatacyjnej w określonych jw. terminach może spowodować: (...) po 1 miesiącu naliczenie kary umownej w wysokości 50 % kwoty zaległej plus odsetki od wielkości należnych opłat*” (§ 8 ust. 1);

B. „*(...) Podwyższenie kwoty abonamentowej w granicach skutków określonych w niniejszym paragrafie nie wymaga wypowiedzenia warunków niniejszej umowy oraz nie stanowi warunków merytorycznych umowy (...)*” (§ 9);

stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, polegającą na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – **i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.**

2. niedopełnieniu obowiązków wynikających z art. 56 ust. 3 pkt 3, 11 i 13-15 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.) poprzez nieokreślenie w stosowanym wzorze umowy o świadczenie usług telewizji kablowej zatytułowanym „Umowa” następujących kwestii: terminu oczekiwania na przyłączenie do

sieci lub terminu rozpoczęcia świadczenia usług telewizji kablowej, zakresu obsługi serwisowej, zakresu odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokości odszkodowania oraz zasad i terminów jego wypłaty, zasad, trybu i terminu składania oraz rozpatrywania reklamacji, informacji o polubownych sposobach rozwiązywania sporów, **stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, polegającą na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 2 pkt. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – **i nakazuje się zaniechanie jej stosowania**.

II. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do treści art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939) w zw. z § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 107, poz. 887)

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko Przedsiębiorstwu Wielobranżowemu „IMPROMEX” Sp. z o.o. z siedzibą w Szydłowcu **uznaje się**, że działanie polegające na:

1. stosowaniu we wzorcu umownym zatytułowanym „Umowa” postanowienia o treści „(...) *Ponowne przyłączenie może nastąpić po uregulowaniu należnych zobowiązań oraz uiszczeniu opłaty dodatkowej za ponowne włączenie do sieci* (§ 8 ust. 2) **stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, polegającą na stosowaniu postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – **i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 15 lipca 2008 r.**

2. niedopełnieniu obowiązków wynikających z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.) w brzmieniu sprzed 6 lipca 2009 r., poprzez nieopracowanie regulaminu świadczenia usług telewizji kablowej, który określałby zakres i warunki wykonywania usług telekomunikacyjnych na rzecz konsumentów, **stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, polegającą na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 2 pkt. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 15 lipca 2008 r.**

3. niedopełnieniu obowiązków wynikających z art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.) poprzez nieokreślenie w cenniku usług telekomunikacyjnych cen wszystkich usług przewidzianych we wzorze umowy o świadczenie usług telewizji kablowej zatytułowanym „Umowa” **stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, polegającą na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 2 pkt. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – **i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 15 lipca 2008 r.**

4. zawarciu we wzorcu umownym „Umowa” postanowienia o treści: „(...) *Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „Impromex” zobowiązane jest w takim przypadku powiadomić zleceniodawcę o wysokości podwyżki opłaty abonamentowej najpóźniej na trzy dni przed datą jej wejścia w życie*” (§ 9 „Umowy”), które – jako niezgodne z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.) –

stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – **i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 15 lipca 2008 r.**

5. niedopełnieniu obowiązku wynikającego z art. 61 ust. 4 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.) poprzez niedostarczanie konsumentom cennika przy zawieraniu z nimi umów o świadczenie usług telewizji kablowej **stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, polegającą na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 2 pkt. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – **i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 31 marca 2010 r.**

III. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do treści art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939) w zw. z § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 107, poz. 887), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

nakłada się na Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „IMPROMEX” Sp. z o.o. z siedzibą w Szydłowcu **karę pieniężną** w wysokości:

1. **692 zł** (sześćset dziewięćdziesiąt dwa złote) płatną do budżetu państwa z tytułu naruszeń określonych w pkt. I.1A i I.1.B niniejszej decyzji;
2. **1 385 zł** (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt pięć złotych) płatną do budżetu państwa z tytułu naruszenia określonego w pkt. I.2 niniejszej decyzji;
3. **339 zł** (trzysta trzydzieści dziewięć złotych) płatną do budżetu państwa z tytułu naruszenia określonego w pkt. II.1 niniejszej decyzji;
4. **2 424 zł** (dwa tysiące czterysta dwadzieścia cztery złote) płatną do budżetu państwa z tytułu naruszeń określonych w pkt. II.2, II.3, II.4 i II.5 niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatura w Warszawie (dalej: Prezes UOKiK lub Prezes Urzędu) przeprowadził postępowanie wyjaśniające mające na celu I. ustalenie, czy we wzorcach umów przedstawianych konsumentom przez dostawców usług telewizji kablowej mających siedzibę na obszarze właściwości Delegatury UOKiK w Warszawie, znajdują się postanowienia umowne mogące naruszać chronione prawem interesy konsumentów, co uzasadniałoby podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach – Kodeksie cywilnym (dalej: k.c.) i Kodeksie postępowania cywilnego (dalej: k.p.c.); II. wstępne ustalenie, czy we wzorcach umów przedstawianych konsumentom przez dostawców usług telewizji kablowej mających siedzibę na obszarze właściwości Delegatury UOKiK w Warszawie, znajdują się postanowienia umowne uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Przedmiotowe postępowanie wyjaśniające zostało wszczęte w związku z napływającymi do

organu antymonopolowego sygnałami konsumenckimi, dotyczącymi przypadków naruszenia prawa przez dostawców usług telewizji kablowej.

W toku postępowania wyjaśniającego Delegatura UOKiK w Warszawie poddała analizie m.in. wzorzec umowy stosowany przez Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „Impromex” z siedzibą w Szydłowcu (dalej: Impromex lub Spółka) zatytułowany „Umowa”. Analiza tego wzorca wykazała, iż jego treść może stanowić podstawę do postawienia Spółce zarzutów stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. W analizowanym wzorcu zamieszczone zostały bowiem postanowienia, które w ocenie Prezesa UOKiK mogły być tożsame z klauzulami wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c., a także postanowienie sprzeczne z przepisami ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.). Wzór „Umowy” nie czynił również zadość wszystkim wymogom, jakie ustawa Prawo telekomunikacyjne stawia umowie o świadczenie powszechnie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Ponadto, jak wynikało z wyjaśnień Spółki na temat dokumentów wykorzystywanych przy zawieraniu umów z konsumentami, Spółka nie opracowała regulaminu usług telewizji kablowej, czego wymagały przepisy prawa, zaś w wykorzystywanym cenniku nie określiła cen wszystkich usług przewidzianych w „Umowie”.

W związku z powyższym w dniu 3 lipca 2008 r. Prezes UOKiK wszczął postępowanie w związku z podejrzeniem stosowania przez Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „Impromex” Sp. z o.o. z siedzibą w Szydłowcu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na:

I. stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c., poprzez zawarcie we wzorcu umownym zatytułowanym „Umowa” następujących postanowień:

- „*Nieuiszczenie opłaty eksploatacyjnej w określonych jw. terminach może spowodować: (...) po 1 miesiącu naliczenie kary umownej w wysokości 50 % kwoty zaległej plus odsetki od wielkości należnych opłat*” (§ 8 ust. 1 „Umowy”);
- „*(...) Ponowne przyłączenie może nastąpić po uregulowaniu należnych zobowiązań oraz uiszczeniu opłaty dodatkowej za ponowne włączenie do sieci*” (§ 8 ust. 2 „Umowy”);
- „*(...) Podwyższenie kwoty abonamentowej w granicach skutków określonych w niniejszym paragrafie nie wymaga wypowiedzenia warunków niniejszej umowy oraz nie stanowi warunków merytorycznych umowy (...)*” (§ 9 „Umowy”);

co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

II. zawarciu we wzorcu umownym zatytułowanym „Umowa” postanowienia o treści: „*(...) Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „Impromex” zobowiązane jest w takim przypadku powiadomić zleceniodawcę o wysokości podwyżki opłaty abonamentowej najpóźniej na trzy dni przed datą jej wejścia w życie*” (§ 9 „Umowy”), które – jako niezgodne z art. 61 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. ustawy Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.) – może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

III. niedopełnieniu obowiązków wynikających z art. 56 ust. 3 pkt 2-3 i 5-8 ustawy Prawo telekomunikacyjne, poprzez nieokreślenie w stosowanym wzorze umowy o świadczenie

usług telewizji kablowej zatytułowanym „Umowa” następujących kwestii: zakresu obsługi serwisowej, danych o czasie oczekiwania na przyłączenie do sieci i terminie rozpoczęcia świadczenia usług telewizji kablowej, wysokości kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej, trybu postępowania reklamacyjnego oraz informacji o możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego, co – jako naruszające obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji – może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

- IV. niedopełnieniu obowiązków wynikających z art. 59 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne, poprzez nieopracowanie regulaminu świadczenia usług telewizji kablowej, który określałby zakres i warunki wykonywania usług telekomunikacyjnych na rzecz konsumentów, co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;
- V. niedopełnieniu obowiązków wynikających z art. 61 ust. 3 i 4 ustawy Prawo telekomunikacyjne, poprzez nieokreślenie w cenniku usług telekomunikacyjnych cen wszystkich usług przewidzianych we wzorze umowy o świadczenie usług telewizji kablowej zatytułowanym „Umowa”, a także niedostarczanie konsumentom cennika przy zawieraniu z nimi umów, co – jako naruszające obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji – może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Postanowieniem z dnia 3 lipca 2008 r. do akt postępowania w sprawie stosowania przez Impromex praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów włączono odpis Spółki z Krajowego Rejestru Sądowego, wzorzec „Umowy” oraz dokument określony przez Spółkę jako „Cennik”.

Spółka zawiadomiona o wszczęciu postępowania administracyjnego pismem z dnia 15 lipca 2008 r. poinformowała, że dokonała stosownych zmian w treści wykorzystywanego wzorca „Umowy” oraz opracowała tekst „Regulaminu usług telekomunikacyjnych Telewizji Kablowej Impromex” oraz „Cennik usług TVK”. Dokumenty te Spółka przekazała do Delegatury UOKiK w Warszawie, oświadczając jednocześnie, że będą one stanowić wyłączną bazę do realizacji przez Spółkę wszelkich usług telekomunikacyjnych.

W toku postępowania Prezes Urzędu poinformował Spółkę, iż w związku z wejściem w życie w dniu 6 lipca 2009 r. ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 85, poz. 716) zarzuty sformułowane w postanowieniu z dnia 3 lipca 2008 r. o wszczęciu postępowania pozostają co do swej istoty bez zmian, jednakże zmianie uległy podstawy prawne zarzutów postawionych Spółce w pkt. II i III ww. postanowienia.

Zarzut z pkt. II odnoszący się do zawarcia we wzorcu umownym „Umowa” postanowienia o treści: „(...) *Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „Impromex” zobowiązane jest w takim przypadku powiadomić zleceniodawcę o wysokości podwyżki opłaty abonamentowej najpóźniej na trzy dni przed datą wejścia w życie*” postawiony został na podstawie 61 ust. 5 i 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne w starym brzmieniu. W znowelizowanej ustawie Prawo telekomunikacyjne zarzut ten został objęty normą przepisu art. 61 ust. 5.

Zarzut zaś z pkt. III postanowienia o wszczęciu niniejszego postępowania odnoszący się do nieokreślenia w stosowanym wzorze umowy o świadczenie usług telewizji kablowej zatytułowanym „Umowa” następujących kwestii: zakresu obsługi serwisowej, danych o czasie oczekiwania na przyłączenie do sieci i terminie rozpoczęcia świadczenia usług telewizji kablowej, wysokości kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego

wykonania usługi telekomunikacyjnej, trybu postępowania reklamacyjnego oraz informacji o możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego sformułowany został na podstawie art. 56 ust. 3 pkt 2-3 i 5-8 ustawy Prawo telekomunikacyjne w starym brzmieniu. Spółkę poinformowano, że obecnie zaniechanie uregulowania tych kwestii w umowie narusza art. 56 ust. 3 pkt 3, 11 i 13-15 ustawy Prawo telekomunikacyjne w jej nowym brzmieniu.

Dalszych informacji koniecznych dla rozstrzygnięcia niniejszego postępowania Spółka udzieliła w pismach z dnia 23 grudnia 2009 r., 20 kwietnia 2010 r. i 26 lipca 2010 r.

Pismem z dnia 3 sierpnia 2010 r. Prezes UOKiK zawiadomił Impromex o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie. Jednocześnie przedsiębiorca został poinformowany o prawie zapoznania się z aktami sprawy w wyznaczonym terminie.

Spółka nie skorzystała z możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach niniejszego postępowania.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje:

Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „Impromex” Sp. z o.o. z siedzibą w Szydłowcu jest spółką prawa handlowego, działającą na podstawie wpisu do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000162156.

Spółka jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym – dostawcą usług¹ w rozumieniu ustawy - Prawo telekomunikacyjne. Przedmiotem jej działalności jest świadczenie usług telewizji kablowej, polegającej na dostarczaniu programów telewizyjnych w pakietach programowych w postaci sygnału audiowizualnego rozprowadzonego za pomocą sieci kablowej na rzecz osób zamieszkujących w zasięgu tej sieci.

Przy zawieraniu z konsumentami umów o świadczenie usług telewizji kablowej Spółka od dnia 1 czerwca 2002 r. posługuje się dokumentem o nazwie: „Umowa”. Dokument ten został przygotowany przez Spółkę z góry, przed zawarciem umowy. Spółka określiła w nim jednostronnie warunki świadczenia usługi telekomunikacyjnej. Tym samym stwierdzić należy, iż „Umowa” ta stanowi wzorzec umowny w rozumieniu art. 384 k.c.

Po przeprowadzeniu analizy tego wzorca Prezes Urzędu ustalił, że Spółka:

1. zamieściła w § 8 ust. 1 tego wzorca postanowienie o treści: *„Nieuiszczenie opłaty eksploatacyjnej w określonych jw. terminach może spowodować: (...) po 1 miesiącu naliczenie kary umownej w wysokości 50 % kwoty zaległej plus odsetki od wielkości należnych opłat”*,

---

¹ Zgodnie z art. 2 pkt 27 ustawy - Prawo telekomunikacyjne, użyte w ustawie określenie „przedsiębiorca telekomunikacyjny” oznacza przedsiębiorcę lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, który wykonuje działalność gospodarczą polegającą na dostarczaniu sieci telekomunikacyjnych, udogodnień towarzyszących lub świadczeniu usług telekomunikacyjnych, przy czym przedsiębiorca telekomunikacyjny, uprawniony do: a) świadczenia usług telekomunikacyjnych, zwany jest dostawcą usług, b) dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub udogodnień towarzyszących, zwany jest operatorem telekomunikacyjnym.

2. zamieściła w § 8 ust. 2 tego wzorca postanowienie o treści: „(...) *Ponowne przyłączenie może nastąpić po uregulowaniu należnych zobowiązań oraz uiszczeniu opłaty dodatkowej za ponowne włączenie do sieci*”,
3. zamieściła w § 9 tego wzorca postanowienie o treści: „(...) *Podwyższenie kwoty abonamentowej w granicach skutków określonych w niniejszym paragrafie nie wymaga wypowiedzenia warunków niniejszej umowy oraz nie stanowi warunków merytorycznych umowy (...)*”,
4. zamieściła w § 9 tego wzorca postanowienie o treści: „(...) *Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „Impromex” zobowiązane jest w takim przypadku powiadomić zleceniodawcę o wysokości podwyżki opłaty abonamentowej najpóźniej na trzy dni przed datą jej wejścia w życie*”,
5. nie określiła w tym wzorcu następujących kwestii: terminu oczekiwania na przyłączenie do sieci lub terminu rozpoczęcia świadczenia usług telewizji kablowej, zakresu obsługi serwisowej, zakresu odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokości odszkodowania oraz zasad i terminów jego wypłaty, zasad, trybu i terminu składania oraz rozpatrywania reklamacji, informacji o polubownych sposobach rozwiązywania sporów.

Ponadto Prezes UOKiK ustalił, że Spółka nie opracowała regulaminu świadczenia usług telewizji kablowej, który określałby zakres i warunki wykonywania usług telekomunikacyjnych na rzecz konsumentów.

Z ustaleń Prezesa Urzędu wynika również, że Impromex nie określił w cenniku usług telekomunikacyjnych cen wszystkich usług przewidzianych we wzorze umowy o świadczenie usług telewizji kablowej zatytułowanym „Umowa”, jak również nie dostarczał konsumentom cennika przy zawieraniu z nimi umów.

Od dnia 15 lipca 2008 r. Spółka stosuje w obrocie konsumenckim nowy wzór „Umowy”, nowy „Regulaminu usług telekomunikacyjnych Telewizji Kablowej Impromex” oraz nowy „Cennik usług TVK”. Umowy uprzednio zawarte z konsumentami Spółka „stopniowo tj. w miarę kontaktu z klientami korzystającymi z usług telekomunikacyjnych” aneksuje stosownie do zmian zawartych w nowo opracowanych wzorcach umownych.

Analiza nowych wzorców umownych przedstawionych przez Spółkę pozwoliła ustalić, że Spółka wprowadziła następujące zmiany:

Kwestionowany przez Prezesa UOKiK zapis § 8 ust. 1 „Umowy” o treści: „*Nieuiszczenie opłaty eksploatacyjnej w określonych jw. terminach może spowodować: (...) po 1 miesiącu naliczenie kary umownej w wysokości 50 % kwoty zaległej plus odsetki od wielkości należnych opłat*” Spółka zastąpiła postanowieniem o treści: „*Nieuiszczenie opłaty eksploatacyjnej w określonych jw. terminach może spowodować: (...) po 1 miesiącu naliczenie kary umownej w wysokości 1 % przeterminowanego zobowiązania za każdy rozpoczęty dzień zwłoki w zapłacie należności głównej*” (aktualnie § 7 ust. 1 „Umowy”).

Postanowienie § 8 ust. 2 „Umowy” w brzmieniu: „*(...) Ponowne przyłączenie może nastąpić po uregulowaniu należnych zobowiązań oraz uiszczeniu opłaty dodatkowej za ponowne włączenie do sieci*” Impromex zmienił na postanowienie o treści „*(...) Po 2 miesiącach wyłączenie sygnału w gnieździe. Ponowne podłączenie może nastąpić po uregulowaniu należności głównych wraz z odsetkami ustawowymi*” (aktualnie § 7 ust. 2 „Umowy”).

Spółka nie usunęła z „Umowy” ani nie zmieniła treści zakwestionowanego przez Prezesa UOKiK zapisu zawartego w § 9 „Umowy” w brzmieniu: „*(...) Podwyższenie kwoty*

abonamentowej w granicach skutków określonych w niniejszym paragrafie nie wymaga wypowiedzenia warunków niniejszej umowy oraz nie stanowi warunków merytorycznych umowy (...)

Spółka zmieniła natomiast postanowienie § 9 zd. 3 „Umowy” o treści: „(...) *Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „Impromex” zobowiązane jest w takim przypadku powiadomić zleceniodawcę o wysokości podwyżki opłaty abonamentowej najpóźniej na trzy dni przed datą jej wejścia w życie*” na postanowienie: „*PW Impromex zobowiązane jest w takim przypadku powiadomić zleceniodawcę o wysokości podwyżki opłaty abonamentowej najpóźniej na miesiąc przed datą jej wejścia w życie*” (aktualnie regulacja ta znajduje się w § 8 zd. 3 „Umowy”).

Spółka nie rozbudowała treści „Umowy” o postanowienia dotyczące kwestii: terminu oczekiwania na przyłączenie do sieci lub terminu rozpoczęcia świadczenia usług telewizji kablowej, zakresu obsługi serwisowej, zakresu odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokości odszkodowania oraz zasad i terminów jego wypłaty, zasad, trybu i terminu składania oraz rozpatrywania reklamacji, ani o informację o polubownych sposobach rozwiązywania sporów.

Impromex opracował i wprowadził do obrotu „Regulamin usług telekomunikacyjnych Telewizji Kablowej Impromex” oraz „Cennik” określający ceny usług przewidzianych w „Umowie”. W § 12 ust. 2 „Umowy” wskazano, że cennik usług telekomunikacyjnych świadczonych przez Impromex jest integralną częścią umowy.

Spółka oświadczyła, że „Cennik” dostarczyła wszystkim swoim klientom w pierwszym kwartale 2010 r.

Jednocześnie Prezes UOKiK ustalił, że w rejestrze niedozwolonych postanowień umownych zamieszczone zostały następujące postanowienia:

- pod numerem 1233: „*W przypadku nieterminowych lub niezgodnych z obowiązującą stawką opłat Operator za każdy dzień zwłoki ma prawo naliczyć ustawowe odsetki oraz opłatę manipulacyjną w wysokości 20% kwoty zaległości w opłatach*” - uznane za niedozwolone wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: SOKiK) z dnia 22 kwietnia 2005 r., sygn. akt XVII Amc 53/04,
- pod numerem 1236: „*W przypadku nieterminowych opłat lub ich części, Operator za każdy dzień zwłoki ma prawo naliczyć ustawowe odsetki oraz opłatę manipulacyjną w wysokości 20% kwoty zaległości w opłatach*” – uznane za niedozwolone wyrokiem SOKiK z dnia 22 kwietnia 2005 r., sygn. akt XVII Amc 53/04,
- pod numerem 398: „*Zmiana opłaty za doprowadzenie sygnału nie oznacza zmiany warunków umowy*” - uznane za niedozwolone wyrokiem SOKiK z dnia 19 stycznia 2005 r., sygn. akt XVII AmC 2/04,
- pod numerem 400: „*Zmiana opłaty nie powoduje konieczności zmiany umowy*” – uznane za niedozwolone wyrokiem SOKiK z dnia 19 stycznia 2005 r., sygn. akt XVII AmC 2/04,
- pod numerem 1166: „*Ponowne podłączenie Abonenta nastąpi wyłącznie po uregulowaniu zaległości wraz z dodatkową opłatą za ponowne włączenie określoną w cenniku*” – uznane za niedozwolone wyrokiem SOKiK z dnia 12 marca 2007 r., sygn. akt XVII Amc 1/07,
- pod numerem 1084: „*W przypadku odłączenia sygnału z lokalu z winy abonenta jego ponowne podłączenie nastąpi po uregulowaniu zaległości i wniesieniu opłaty za ponowną aktywację (ponowna aktywacja – wznowienie dostarczania sygnału telewizji kablowej*

w istniejącym przyłączu, podlegające opłacie zgodnie z cennikiem operatora) – uznane za niedozwolone wyrokiem SOKiK z dnia 9 czerwca 2006 r., sygn. akt XVII AmC 90/05).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje

Zagrożenie interesu publicznoprawnego

Podstawą do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest uprzednie zbadanie przez Prezesa Urzędu, czy w danej sprawie zagrożony został interes publicznoprawny. Stwierdzenie, że to nastąpiło pozwala na realizację celu tej ustawy, wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznoprawnym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Zdaniem Prezesa Urzędu rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy są lub będą klientami Spółki. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów. Innymi słowy - naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego. Zatem uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa Urzędu działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów.

Przesłanki stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, „zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów”, przez które stosownie do definicji zawartej w art. 24 ust. 2 rozumie się „godzące w zbiorowe interesy konsumentów bezprawne działanie przedsiębiorcy”.

Jednocześnie artykuł ten zawiera przykładowe wyliczenie zachowań przedsiębiorców uważanych za naruszające zbiorowe interesy konsumentów. W otwartym katalogu zakazanych praktyk ustawodawca umieścił stosowanie postanowień wzorów umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone (pkt 1), naruszenie przez przedsiębiorcę obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji (pkt 2), nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji (pkt 3).

Aby określone zachowanie mogło zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest łączne spełnienie następujących przesłanek:

- A) kwestionowane działanie jest działaniem przedsiębiorcy;
- B) działanie to jest bezprawne;
- C) działanie to godzi w zbiorowy interes konsumentów.

Ad A)

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera legalną definicję przedsiębiorcy. Zgodnie z jej art. 4 pkt 1, pod pojęciem tym należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1905 ze zm.) oraz: a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której ustawa

przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej, b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, d) związek przedsiębiorców w rozumieniu pkt 2 – na potrzeby przepisów dotyczących (...) praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.² Natomiast w myśl art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorcą w jej rozumieniu jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Właściwą dla przedsiębiorcy działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (art. 2 ww. ustawy).

Impromex jest spółką prawa handlowego wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzącą we własnym imieniu działalność gospodarczą. Nie ulega zatem wątpliwości, iż posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu powoływanego powyżej art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Oznacza to, że przy wykonywaniu działalności gospodarczej Spółka podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym jej działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Ad B)

Same przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów co do zasady nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Przepisy te w większości mają bowiem charakter procesowy. Materialnoprawne przesłanki, istotne z punktu widzenia wydania decyzji, znajdują się w innych niż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów aktach prawa powszechnie obowiązującego. Prezes Urzędu oceniając zachowanie przedsiębiorcy pod kątem ewentualnego naruszenia przepisów zakazujących stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, co do zasady musi zatem stosować inne akty prawa powszechnie obowiązującego i na ich podstawie stwierdzić, czy działanie przedsiębiorcy jest bezprawne. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega nie tylko na jego sprzeczności z normami prawa, ale także z zasadami współżycia społecznego bądź dobrymi obyczajami bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy zatem ustalenie, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa. Prezes Urzędu oceniając zachowanie przedsiębiorcy pod kątem ewentualnego naruszenia przepisów zakazujących stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, musi stosować inne akty prawa powszechnie obowiązującego i na ich podstawie stwierdzić, czy działanie przedsiębiorcy było bezprawne.

W niniejszym postępowaniu dla oceny działań Spółki znalazły zastosowanie przepisy ustawy Prawo telekomunikacyjne. W tym miejscu należy wskazać, że w toku prowadzonego postępowania ustawa Prawo telekomunikacyjne została znowelizowana, w tym m.in. w zakresie przepisów, w oparciu o które Spółce zostały postawione zarzuty stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Zmiany w tym zakresie zostały wprowadzone ustawą z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 85, poz. 716), która weszła w życie w dniu 6 lipca 2009 r. Artykuł 1 ww. ustawy zmienił treść ustawy z dnia 16 lipca

---

² trzeciej części definicji przedsiębiorcy zawartej w art. 4 pkt 1 [lit. c)] uoklik znajduje zastosowanie wyłącznie w postępowaniach w sprawach koncentracji.

2004 r. Prawo telekomunikacyjne między innymi nadając nowe brzmienie art. 56 i 60 oraz wprowadzając nowy art. 60a. Do najważniejszych zmian (biorąc pod uwagę rodzaj postawionych Spółce zarzutów) wprowadzonych dokonana nowelizacją zaliczyć należy nowe, szersze określenie treści umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i odstąpienie od zasady obligatoryjnego posługiwania się przez dostawcę usług regulaminem świadczenia tych usług. Oceny wpływu tych zmian na działania podejmowane przez Spółkę Prezes UOKiK dokonał poniżej w rozważaniach odnoszących się do poszczególnych praktyk.

Jak wskazano powyżej, bezprawność działań przedsiębiorcy co do zasady wynika z naruszenia innych przepisów powszechnie obowiązujących, niemniej należy wskazać, iż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów w jednym przypadku identyfikuje wprost jako bezprawne działanie przedsiębiorcy polegające na stosowaniu postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone i wpisanych do rejestru, prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Jak wskazał Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: SOKiK) w wyroku z dnia 25 marca 2004 r. (sygn. akt XVII AmA 51/03), w oparciu o art. 23a ust. 2 (obecnie: art. 24 ust. 2) można sformułować samoistną przesłankę bezprawności, jeżeli ustali się, że przedsiębiorca stosował postanowienia wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. A zatem wykazanie, że przedsiębiorca wprowadził do obrotu wzorzec umowy zawierający postanowienia o treści już wpisanej do rejestru klauzul abuzywnych stanowi wystarczającą przesłankę do uznania bezprawności działania tego przedsiębiorcy.

Należy bowiem podnieść, iż stosowanie postanowienia, które po uznaniu go przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, jest prawnie zakazane. Prawomocny wyrok SOKiK, wydany po przeprowadzeniu kontroli abstrakcyjnej wzorca umowy, wskazujący treść postanowień wzorca umowy uznanych za niedozwolone i zakazujący ich wykorzystywania ma od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru klauzul abuzywnych skutek wobec osób trzecich (art. 479⁴³ k.p.c.). Przepis tego artykułu rozszerza zatem prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. *„Artykuł ten dotyczy rozszerzonej prawomocności materialnoprawnej w znaczeniu podmiotowym. Chodzi o grupę przypadków takiej prawomocności, w których wyrok z powodu szczególnego charakteru przedmiotu procesu ma powagę rzeczy osądzonej dla wszystkich i przeciwko wszystkim. Przepis bowiem wyraźnie stanowi, iż wyrok ma skutek wobec osób trzecich, od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, wywołuje więc skutek erga omnes”*³. Przepis art. 479⁴³ kpc stanowiąc, iż wyrok ma skutek wobec osób trzecich, nie ogranicza w żaden sposób kategorii tych podmiotów. *Lege non distinguente*, wyrok ma skutek wobec wszystkich, tzn. zarówno wobec przedsiębiorcy, który klauzulę wprowadził do swoich wzorców umów, jak i do każdego innego przedsiębiorcy, posługującego się taką klauzulą w stosowanych przez siebie wzorcach umów. Należy zatem przyjąć, że wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów od chwili wpisania klauzuli do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK wywiera skutek względem wszystkich uczestników obrotu, co oznacza, że żaden z podmiotów uczestniczących w obrocie prawnym nie może posługiwać się przedmiotowym postanowieniem.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. (sygn. akt III SZP 3/06) jednoznacznie wskazał, iż *„stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego*

---

³ H. Ciepla, „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz.” T. II, wydanie 3, s. 249

w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów”. Tym samym SN przesądził, iż stosowanie klauzuli tożsamej z klauzulą wpisaną do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, przez innego przedsiębiorcę, który nie był stroną lub uczestnikiem postępowania zakończonego wpisaniem danej klauzuli do rejestru, stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Należy przy tym podkreślić, iż dla uznania, że klauzula wpisana do rejestru i klauzula z nią porównywana są tożsame i nie jest konieczna dokładna literalna identyczność tych postanowień. Rozbieżność użytych wyrażen, zmiana szyku zdania czy zastosowanie synonimów nie eliminuje abuzywnego charakteru ocenianego postanowienia. By zaistniała możliwość uznania dwóch postanowień za tożsame wystarczy, by hipoteza zapisu kwestionowanego w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów mieściła się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru. *„Nie jest konieczna literalna zgodność porównywalnych klauzul. Głównym czynnikiem przesądzającym powinien być, zdaniem Sądu, zamiar, cel jakiemu ma służyć kwestionowana klauzula. Jeśli jest on zgodny z celem utworzenia klauzuli uznanej za niedozwoloną, można uznać, iż obie są tożsame”* (wyrok SOKiK z dnia 25 maja 2005 r. sygn. akt XVII AmA 46/04). Stanowisko to znalazło również potwierdzenie w uchwale SN z dnia 13 lipca 2006 r., sygn. akt III SZP 3/06, w której Sąd ten argumentował, iż *„stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru, która wywołuje takie same skutki, godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej co wpisana do rejestru”*.

Ad. C)

Zbiorowy interes konsumentów oznacza interes dotyczący ogółu, a naruszenie tego interesu może mieć miejsce, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku – konsumentów. O tym, czy naruszony został interes zbiorowy, nie zawsze przesądza kryterium ilościowe, ponieważ niekiedy jeden ujawniony przypadek naruszenia prawa konsumenta może być przejawem często lub nawet powszechnie stosowanej praktyki naruszającej interes zbiorowy. W niniejszej sprawie bez wątpienia mamy do czynienia z naruszeniem praw licznej grupy konsumentów – wszystkich konsumentów będących abonentami korzystającymi z usług Spółki, jak i potencjalnych zainteresowanych, którzy mogą zawrzeć z nią umowę. Do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów konieczne jest, by działanie przedsiębiorcy zostało skierowane nie do konkretnego adresata, lecz do adresata, którego nie da się z góry oznaczyć indywidualnie. Wobec tego działanie to jest w stanie wywołać niekorzystne następstwa w odniesieniu do każdego z konsumentów (a nie jedynie wobec określonego konsumenta) i zagraża ono, przynajmniej potencjalnie, interesom każdego z członków zbiorowości konsumentów.

W ocenie Prezesa UOKiK, nie ulega wątpliwości, iż działania Spółki opisane w sentencji decyzji naruszają zbiorowy interes konsumentów. Działania Impromex są bowiem skierowane do z góry nieograniczonej i nieokreślonej liczby konsumentów. Oferta handlowa Spółki ma charakter ogólnie dostępny, kierowana jest bowiem do wszystkich potencjalnych klientów mieszkających na obszarze objętym zasięgiem usług telewizji kablowej świadczonych przez Spółkę. Tym samym kwestionowane przez Prezesa UOKiK działania Spółki naruszają interes nieograniczonej liczby konsumentów, których nie sposób zindywidualizować. Oczywistym jest zatem, że bezprawne zachowania Impromex nie dotyczą interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy czy

indywidualny, ani też grupy takich osób, lecz narusza ono uprawnienia szerokiego kręgu nieprofesjonalnych uczestników rynku.

Odnosząc powyższe uwagi do zarzutów postawionych Spółce należy zważyć, co następuje:

Pkt I.1.A sentencji decyzji

Istotą praktyki wskazanej w pkt. I.1.A sentencji niniejszej decyzji jest stosowanie postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone. Jak wskazano powyżej, dla wykazania bezprawności tego działania jest ustalenie, że postanowienie stosowane przez przedsiębiorcę jest tożsame z treścią postanowienia znajdującego się już w rejestrze.

W § 8 ust. 1 „Umowy” znalazło się postanowienie o treści: *„Nieuiszczenie opłaty eksploatacyjnej w określonych jw. terminach może spowodować: (...) po 1 miesiącu naliczenie kary umownej w wysokości 50 % kwoty zaległej plus odsetki od wielkości należnych opłat”*

Zdaniem Prezesa UOKiK, postanowienie to jest tożsame z postanowieniami wpisanymi do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod numerem 1233: *„W przypadku nieterminowych lub niezgodnych z obowiązującą stawką opłat Operator za każdy dzień zwłoki ma prawo naliczyć ustawowe odsetki oraz opłatę manipulacyjną w wysokości 20% kwoty zaległości w opłatach”* oraz pod numerem 1236: *„W przypadku nieterminowych opłat lub ich części, Operator za każdy dzień zwłoki ma prawo naliczyć ustawowe odsetki oraz opłatę manipulacyjną w wysokości 20% kwoty zaległości w opłatach”* (obie klauzule uznane zostały za niedozwolone wyrokiem SOKiK z dnia 22 kwietnia 2005 r., sygn. akt XVII Amc 53/04).

W celu uzasadnienia poglądu o tożsamości klauzuli umownej stosowanej przez Spółkę oraz przywołanych postanowień wpisanych do rejestru niedozwolonych klauzul umownych należy sięgnąć do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2007 r. (sygn. akt I CSK 484/06), który orzekł w sprawie ww. klauzul. W uzasadnieniu wskazanego orzeczenia Sąd Najwyższy stwierdził, iż: *„trafnie Sąd Apelacyjny [w wyroku z dnia 22 czerwca 2006 r. (sygn. akt: VI ACa 1440/05)] podkreślił, że zastrzeżenie 20 % opłaty manipulacyjnej w razie zwłoki w wykonaniu zobowiązania pieniężnego jest niedopuszczalne. Jednorazowy obowiązek zapłaty określonej sumy pieniężnej na wypadek zwłoki w zapłacie opłaty jest zastrzeżeniem kary umownej. Potwierdza to art. 485 k.c., który wskazuje, że zastrzeżenie na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania obowiązku zapłaty na rzecz wierzyciela określonej sumy pieniężnej należy oceniać na podstawie przepisów o karze umownej. Oczywiście, zarówno w powołanym art. 485 k.c., jak i art. 483 k.c. ustawa jednoznacznie przesądza, że karę umowną można zastrzegać tylko na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań niepieniężnych. (...) Nie można sformułowania, które niezależnie od użytej dla niego nazwy sprowadza się do obowiązku zapłaty określonej sumy pieniężnej na wypadek nienależytego wykonania zobowiązania traktować inaczej niż [jako] kary umownej. W konsekwencji stwierdzić należy, że postanowienie zawarte we wzorcach umownych ustalonych przez pozwanego, polegające na obowiązku zapłaty opłaty manipulacyjnej, która była karą umowną zastrzeżoną na wypadek nienależytego wykonania zobowiązania pieniężnego, jest w oczywisty sposób niedozwolone, gdyż jest ono sprzeczne z bezwzględnie wiążącym przepisem prawa (art. 483 § 1 k.c.), a w związku z tym z mocy art. 58 § 1 k.c. nieważne. Takie nieważne z mocy prawa postanowienie narusza w oczywisty*

sposób interes konsumenta, o którym mowa w art. 385¹ k.c., gdyż zobowiązuje go do zapłaty kwoty, która z mocy prawa nie należy się jego kontrahentowi”.

Jak wynika z przytoczonego wywodu, zakres stosowania omawianych klauzul uznanych za abuzywne obejmuje przypadki zastrzeżenia we wzorcu umownym kary umownej (czyli obowiązku jednorazowej zapłaty określonej sumy pieniężnej, przy czym nie ma znaczenia, jakim mianem opłata ta została określona we wzorcu stosowanym przez przedsiębiorcę) na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania pieniężnego. Nieistotna jest przy tym ustalona przez przedsiębiorcę wysokość kary pieniężnej, jako że w przypadku zobowiązań pieniężnych (jakim jest niewątpliwie zobowiązanie do zapłaty okresowych opłat eksploatacyjnych) niedopuszczalne jest zastrzeżenie kary umownej, bez względu na jej wysokość. Zatem, hipotezy postanowienia zawartego w § 8 ust. 1 wzorca „Umowy” oraz postanowień wpisanych do rejestru niedozwolonych klauzul pod numerami 1233 i 1236 należy uznać za tożsame w zakresie tych elementów, które przesądzają o ich abuzywności.

Mając na względzie, że zarówno postanowienie stosowane przez stronę niniejszego postępowania, jak i postanowienia wpisane do rejestru, nakładają na konsumentów opóźniających się z uiszczeniem opłaty identyczny obowiązek w postaci zapłaty kary umownej, uznać należy, że są one tożsame, co przesądza o bezprawności działania Spółki.

Stosowanie tego postanowienia bez wątplenia godzi w ekonomiczne interesy konsumentów. Zmusza ich bowiem do ponoszenia na rzecz Spółki opłat nie znajdujących uzasadnienia w przepisach prawa.

Z uwagi na fakt, że opisane działanie Spółki ma charakter bezprawny i godzi w zbiorowe interesy konsumentów uzasadnione jest twierdzenie, że działanie to stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wprowadzona przez Spółkę w toku postępowania zmiana do treści tego postanowienia nie daje podstaw do stwierdzenia, iż Spółka zaniechała stosowania zarzucanej jej praktyki. W kwestionowanym postanowieniu Spółka zastąpiła bowiem obowiązek konsumenta zapłaty „kary umownej w wysokości 50 % kwoty zaległej plus odsetki” na obowiązek zapłaty „kary umownej w wysokości 1 % przeterminowanego zobowiązania za każdy rozpoczęty dzień zwłoki w zapłacie należności głównej”. Impromex zmienił zatem sposób wyliczania kary umownej obciążającej konsumenta, co jednak nie wyeliminowało abuzywności kwestionowanego postanowienia, która – jak wskazał SN w wyroku z dnia 25 maja 2007 r. (I CSK 484/06) – wynika z samego faktu zastrzeżenia we wzorcu umownym kary umownej (bez względu na jej wysokość) na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania pieniężnego.

Zasadnym było zatem wydanie rozstrzygnięcia na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów tj. stwierdzenie, że Spółka stosuje praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazanie zaniechania jej stosowania.

Wobec powyższego, orzeczono jak w punkcie I.1.A sentencji decyzji.

Pkt I.1.B sentencji decyzji

W § 9 „Umowy” znajduje się postanowienie o treści: „(...) *Podwyższenie kwoty abonamentowej w granicach skutków określonych w niniejszym paragrafie nie wymaga wypowiedzenia warunków niniejszej umowy oraz nie stanowi warunków merytorycznych umowy (...)*”.

W ocenie Prezesa UOKiK, nie ulega wątpliwości, iż treść ww. postanowienia jest tożsama z treścią postanowień wpisanych do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod nr 398: „Zmiana opłaty za doprowadzenie sygnału nie oznacza zmiany warunków umowy” i pod nr 400: „Zmiana opłaty nie powoduje konieczności zmiany umowy” (oba: wyrok SOKiK z dnia 19 stycznia 2005 r., sygn. akt XVII AmC 2/04).

W uzasadnieniu do wyroku z dnia 19 stycznia 2005r. (sygn. akt XVII AmC 2/04) SOKiK orzekł, że opłata, do wniesienia której jest zobowiązany konsument (cena), stanowi świadczenie główne. Umowy, z których pochodziły ww. klauzule abuzywne, to umowy o charakterze ciągłym, w związku z czym zawarcie w nich zastrzeżeń o ww. treści powodowało uniemożliwienie konsumentom ich wypowiedzenia na podstawie przepisu art. 384¹ k.c. Jednocześnie SOKiK orzekł, że zapisy o przytoczonej treści przewidują uprawnienie dla operatora do jednostronnej zmiany istotnych warunków umowy bez zagwarantowania kontrahentowi prawa do odstąpienia od umowy. Stosowanie powyższych postanowień w opinii SOKiK narusza również dobre obyczaje takie jak: zaufanie stron umowy, poszanowanie prawa i rzetelność przedsiębiorcy, co prowadzi do naruszenia interesów konsumentów poprzez utrudnianie lub uniemożliwianie im wypowiedzenia umowy w przypadku jej zmiany.

Zarówno w postanowieniu stosowanym przez Impromex, jak i w ww. klauzulach wpisanych do rejestru zastrzeżono, że zmiana ceny nie stanowi zmiany umowy i nie wymaga wypowiedzenia warunków umowy, czego najważniejszą konsekwencją jest to, że konsument nie może od zmienianej umowy odstąpić. W związku z powyższym rozważane klauzule należało uznać za tożsame.

Ustalenie, że Spółka stosuje postanowienie tożsame z postanowieniami zamieszczonymi w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone pozwala uznać, że działanie Spółki ma charakter bezprawny.

Stosowanie tego postanowienia, które utrudnia, a wręcz uniemożliwia konsumentom wypowiedzenie umowy w przypadku zmiany ceny za usługi, bez wątpienia godzi w zbiorowe interesy konsumentów.

Działanie Spółki spełnia zatem przesłanki uznania go za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W toku postępowania Spółka nie zmieniła treści kwestionowanego postanowienia.

Należało zatem orzec, że Spółka stosuje praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazać zaniechanie jej stosowania.

Wobec powyższego, orzeczono jak w punkcie I.1.B sentencji decyzji.

Pkt I.2 sentencji decyzji

Istotą praktyki opisanej w pkt. I.3 sentencji niniejszej decyzji jest nieuregulowanie w treści umowy o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych:

- a) terminu oczekiwania na przyłączenie do sieci lub terminu rozpoczęcia świadczenia usług telewizji kablowej,
- b) zakresu obsługi serwisowej,
- c) zakresu odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokości odszkodowania oraz zasad i terminów jego wypłaty,
- d) zasad, trybu i terminu składania oraz rozpatrywania reklamacji,
- e) informacji o polubownych sposobach rozwiązywania sporów.

Prezes Urzędu postawił Spółce zarzut stosowania tej praktyki postanowieniem z dnia 3 lipca 2008 r., wskazując, iż brak zamieszczenia w „Umowie” postanowień odnoszących się do zakresu obsługi serwisowej, danych o czasie oczekiwania na przyłączenie do sieci i terminie rozpoczęcia świadczenia usług telewizji kablowej, wysokości kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej, trybu postępowania reklamacyjnego oraz informacji o możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego może mieć charakter bezprawny z uwagi na naruszenie art. 56 ust. 3 pkt 2-3 i 5-8 ustawy Prawo telekomunikacyjne.

W dniu 6 lipca 2009 r., a zatem w toku prowadzonego postępowania, weszła w życie nowelizacja ustawy - Prawo telekomunikacyjne, która wprowadziła zmiany do treści art. 56 tej ustawy.

W wersji pierwotnej przepis art. 56 ust. 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne stanowił, że umowa powinna określać w szczególności:

- 1) nazwę, adres i siedzibę dostawcy usług,
- 2) świadczone usługi, dane o ich jakości, w tym o czasie oczekiwania na przyłączenie do sieci lub terminie rozpoczęcia świadczenia usług telekomunikacyjnych,
- 3) zakres obsługi serwisowej,
- 4) dane szczegółowe dotyczące cen, w tym pakietów cenowych oraz sposoby uzyskania informacji o aktualnym cenniku,
- 5) czas trwania umowy oraz warunki przedłużenia i rozwiązania umowy,
- 6) wysokość kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej,
- 7) tryb postępowania reklamacyjnego,
- 8) informację o możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego.

Po nowelizacji przepis ten uzyskał brzmienie:

Umowa o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, z zastrzeżeniem ust. 5, powinna określać w szczególności:

- 1) strony umowy, w tym nazwę (firmę), adres i siedzibę dostawcy usług,
- 2) rodzaj świadczonych usług,
- 3) termin oczekiwania na przyłączenie do sieci lub termin rozpoczęcia świadczenia usług,
- 4) okres, na jaki została zawarta umowa,
- 5) pakiet taryfowy, jeżeli na świadczone usługi obowiązują różne pakiety taryfowe,
- 6) sposób składania zamówień na pakiety taryfowe oraz dodatkowe opcje usługi,
- 7) okres rozliczeniowy,
- 8) tryb i warunki dokonywania zmian umowy oraz warunki jej przedłużenia,
- 9) zakres świadczonych publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, ze wskazaniem elementów składających się na opłatę abonamentową,
- 10) dane dotyczące jakości usług,
- 11) zakres obsługi serwisowej,
- 12) sposób i termin rozwiązania umowy,
- 13) zakres odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokość odszkodowania oraz zasady i terminy jego wypłaty,
- 14) zasady, tryb i terminy składania oraz rozpatrywania reklamacji,
- 15) informacje o polubownych sposobach rozwiązywania sporów,

16) sposób uzyskania informacji o aktualnym cenniku usług oraz o kosztach usług serwisowych.

Ponadto, w art. 56 ust. 5 wskazano, że dane, o których mowa w ust. 3 pkt 9-16, na podstawie wyraźnego postanowienia umowy, mogą być zawarte w regulaminie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych.

Z porównania starej i nowej regulacji wynika, że istotne z punktu widzenia prowadzonego postępowania obowiązki informacyjne dostawcy usług nie uległy zasadniczej zmianie.

Wymóg określenia w umowie „zakresu obsługi serwisowej” uprzednio zawarty w art. 56 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne aktualnie znajduje się w art. 56 ust. 3 pkt 11 tej ustawy. Obowiązek ten pozostał zatem w istocie niezmieniony, nadano mu jedynie inną numerację.

Obowiązek określenia w umowie „danych o czasie oczekiwania na przyłączenie do sieci i terminie rozpoczęcia świadczenia usług telekomunikacyjnych”, który w ustawie sprzed nowelizacji sformułowany był w art. 56 ust. 3 pkt 2, obecnie wynika z art. 56 ust. 3 pkt 3 ustawy, który nakazuje określić w umowie „termin oczekiwania na przyłączenie do sieci lub termin rozpoczęcia świadczenia usług”.

Wynikający z art. 56 ust. 3 pkt 6 ustawy sprzed nowelizacji obowiązek określenia w ustawie „wysokości kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej” w nowej ustawie został ujęty szerzej. Znowelizowana ustawa nakłada na przedsiębiorcę powinność określenia w umowie „zakresu odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokości odszkodowania oraz zasad i terminów jego wypłaty” (art. 56 ust. 3 pkt 13). Z porównania starej i nowej regulacji wynika m.in., że w miejsce „wysokości kar umownych” ustawodawca wprowadził obowiązek określenia zakresu odpowiedzialności przedsiębiorcy, w tym m.in. „wysokości odszkodowania”. Zmiana brzmienia tego przepisu, zdaniem Prezesa UOKiK, nie podważa istoty zarzutu postawionego Spółce. Bez względu na zastosowaną terminologię, nie ulega bowiem wątpliwości, że istotą rozpatrywanego obowiązku zarówno na tle poprzedniej wersji ustawy, jak i w świetle aktualnego brzmienia przepisu, jest określenie w umowie wysokości rekompensaty należnej konsumentowi z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez dostawcę usług.

W miejsce dotychczasowego wymogu określenia w umowie „trybu postępowania reklamacyjnego” (art. 56 ust. 3 pkt 7) ustawodawca wskazał, że umowa powinna określać „zasady, tryb i terminy składania oraz rozpatrywania reklamacji” (art. 56 ust. 3 pkt 14). Z porównania tych przepisów wynika, że ustawa Prawo telekomunikacyjne nie zmieniła się pod względem zakresu unormowania w rozważanym kontekście. W analizowanym przepisie jedynie uporządkowano i doprecyzowano, co należy rozumieć pod pojęciem postępowania reklamacyjnego. Jednoznacznie wskazano, że umowa winna określać zasady, tryb i terminy składania reklamacji przez abonentów oraz ich rozpatrywania przez dostawcę usług. Zmiana ta nie ma merytorycznego znaczenia dla rozstrzygnięcia podejmowanego w niniejszej sprawie, a jedynie skutkuje koniecznością wskazania w miejsce pkt. 7 pkt 14, co wynika ze zmiany numeracji poszczególnych punktów w art. 56 ust. 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Również obowiązek umieszczenia w umowie „informacji o możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego” (art. 56 ust. 3 pkt 8) uzyskał w znowelizowanej ustawie nowe brzmienie i nowe usytuowanie. Aktualnie obowiązek ten wynika z art. 56 ust. 3 pkt 15, w którym wskazano, iż umowa winna określać „informacje o polubownych sposobach rozwiązywania sporów”. Nowa regulacja posługuje się mniej precyzyjnym określeniem polubownych sposobów rozwiązywania

sporów, co jednak nie wprowadza zasadniczej zmiany dla oceny obowiązku informacyjnego spoczywającego na dostawcy usług.

Mając na względzie powyższe, uznać należy, że nieuregulowanie przez Impromex w treści umowy o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych:

- terminu oczekiwania na przyłączenie do sieci lub terminu rozpoczęcia świadczenia usług telewizji kablowej narusza art. 56 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne,
- zakresu obsługi serwisowej narusza art. 56 ust. 3 pkt 11 ustawy Prawo telekomunikacyjne,
- zakresu odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokości odszkodowania oraz zasad i terminów jego wypłaty narusza art. 56 ust. 3 pkt 13 ustawy Prawo telekomunikacyjne,
- zasad, trybu i terminu składania oraz rozpatrywania reklamacji narusza art. 56 ust. 3 pkt 14 ustawy Prawo telekomunikacyjne,
- informacji o polubownych sposobach rozwiązywania sporów narusza art. 56 ust. 3 pkt 15 ustawy Prawo telekomunikacyjne.

W niniejszym przypadku nie znajduje zastosowania regulacja zawarta w art. 56 ust. 5 ustawy Prawo telekomunikacyjne, na mocy której część informacji, zamiast w umowie, może być zamieszczona w regulaminie. Wynika to z tego, że w umowach zawieranych przez przedsiębiorcę nie znajduje się odesłanie do regulaminu.

Nieuregulowanie w „Umowie” wskazanych powyżej kwestii oznacza, że Spółka nie dopełniła obowiązku wynikającego z art. 56 ust. 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne. Obowiązek ten ma charakter informacyjny. Jego naruszenie przez Spółkę pozwala uznać, że Spółka dopuściła się stosowania praktyki z art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegającej na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji.

Opisane działanie Spółki godzi w interesy konsumentów rozumiane jako prawo do ukształtowania umowy o świadczenie usług telewizji kablowej zgodnie z przepisami prawa powszechnie obowiązującego. Umowy zawierane przez Spółkę powinny w sposób prawidłowy regulować wszelkie aspekty jej współpracy z konsumentami. Przejawiać się to powinno m.in. w ukształtowaniu wzajemnych relacji w sposób pełny tj. bez pominięcia jakichkolwiek kwestii wymagających regulacji. Zaniechanie wprowadzenia do wzorca „Umowy” postanowień obligatoryjnych z mocy przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne sytuuje tę regulację jako jednostronnie korzystną i godzącą w interesy najsłabszych uczestników rynku, jakimi są konsumenci. Niepodawanie kompletnej informacji o treści stosunku umownego może doprowadzić do niekorzystania przez konsumentów z przysługujących im uprawnień, jak również do nieegzekwowania od Spółki zachowań, które na profesjonalistę wymuszają przepisy ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Opisane zachowanie Spółki ma charakter bezprawny i godzi w zbiorowe interesy konsumentów, spełnia zatem przesłanki uznania go za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

W toku postępowania Spółka nie wyeliminowała zarzucanych jej nieprawidłowości. W nowej wersji „Umowy” nie znalazły się bowiem postanowienia, które odnosiłyby się do kwestii zakresu obsługi serwisowej, danych o czasie oczekiwania na przyłączenie do sieci i terminie rozpoczęcia świadczenia usług telewizji kablowej, wysokości kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej, trybu postępowania reklamacyjnego oraz informacji o możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego.

Wobec powyższego, na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów orzeczono, że Spółka stosuje praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazano zaniechanie jej stosowania.

Pkt II.1 sentencji decyzji

W § 8 ust. 2 „Umowy” Spółka zamieściła postanowienie o treści: „(...) *Ponowne przyłączenie może nastąpić po uregulowaniu należnych zobowiązań oraz uiszczeniu opłaty dodatkowej za ponowne włączenie do sieci*”. Postanowienie to wprowadza obowiązek zapłaty przez konsumenta dodatkowej opłaty za ponowną aktywację usługi, w przypadku, gdy jej świadczenie uległo wstrzymaniu z uwagi na zaległości w płatnościach na rzecz Spółki.

Zdaniem Prezesa UOKiK, treść ww. postanowienia jest tożsama z treścią postanowień wpisanych do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod nr 1166: „*Ponowne podłączenie Abonenta nastąpi wyłącznie po uregulowaniu zaległości wraz z dodatkową opłatą za ponowne włączenie określoną w cenniku*” (wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 12 marca 2007 r., sygn. akt XVII Amc 1/07), oraz pod nr 1084: „*W przypadku odłączenia sygnału z lokalu z winy abonenta jego ponowne podłączenie nastąpi po uregulowaniu zaległości i wniesieniu opłaty za ponowną aktywację (ponowna aktywacja – wznowienie dostarczania sygnału telewizji kablowej w istniejącym przyłączy, podlegające opłacie zgodnie z cennikiem operatora)*” (wyrok SOKiK z dnia 9 czerwca 2006 r., sygn. akt XVII AmC 90/05).

Analiza treści porównywanych zapisów prowadzi do wniosku, iż wywołują one identyczne skutki w sferze obowiązków konsumenta. Istotą tych klauzul jest bowiem uzależnienie wznowienia przez Operatora świadczenia usług od wpłacenia przez konsumenta określonej sumy pieniężnej. O abuzywności tych postanowień decyduje fakt wprowadzenia obowiązku zapłaty przez konsumenta dodatkowej opłaty za ponowną aktywację usługi, nie zaś wysokość tej opłaty.

Z uwagi na fakt, że zarówno postanowienie stosowane przez Impromex, jak i przywołane postanowienia wpisane do rejestru, obligują konsumenta do wniesienia opłaty za ponowną aktywację usługi, uzasadnione jest twierdzenie, że postanowienia te są tożsame, co przesądza o bezprawności działania Spółki.

Stosowanie postanowienia, które obciąża konsumentów dodatkową opłatą nieznaną uzasadniania w przepisach prawa, bez wątplenia godzi w ekonomiczne interesy konsumentów.

Z uwagi na fakt, że opisane działanie Spółki ma charakter bezprawny i godzi w zbiorowe interesy konsumentów uzasadnione jest twierdzenie, że działanie te stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

W trakcie postępowania Spółka zmieniła treść tego postanowienia. Ponowne przyłączenie abonenta do sieci Spółka uniezależniła od wniesienia dodatkowej opłaty. Na skutek tej zmiany, zdaniem Prezesa UOKiK, Impromex pozbawił kwestionowane postanowienie niedozwolonego charakteru. Z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszym postępowaniu wynika, że nowy wzorzec umowy zatytułowany „Umowa”, zawierający zmienione postanowienie umowne, Impromex stosuje w obrocie od dnia 15 lipca 2008 r.

Wobec wprowadzenia przez Spółkę do obrotu nowego wzoru „Umowy”, zdaniem Prezesa Urzędu, uprawnione jest uznanie, iż w zakresie opisanym w pkt. II.1 sentencji decyzji Spółka zaniechała stosowania zarzucanej jej praktyki. W związku z tym uzasadnione jest

zakończenie postępowania prowadzonego w tym zakresie rozstrzygnięciem wydanym na podstawie art. 27 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Przepis art. 27 ust. 2 ww. ustawy stanowi, iż w przypadku, gdy przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24, Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdza zaniechanie jej stosowania.

Mając na względzie powyższe okoliczności, należało na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o konkurencji i konsumentów orzec, że Impromex stosował praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ww. ustawy – i zaniechał jej stosowania z dniem 15 lipca 2008 r.

Pkt II.2 sentencji decyzji

Bezprawność praktyki opisanej w pkt. II.2 sentencji decyzji wynika z naruszenia art. 59 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne w brzmieniu sprzed 6 lipca 2009 r., który stanowił, że *„dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych jest obowiązany do określenia zakresu i warunków wykonywania usług telekomunikacyjnych w regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych, podanym do publicznej wiadomości i dostarczanym nieodpłatnie abonentowi wraz z umową o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych”*. Minimalną treść regulaminu wskazywał art. 60 ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Z ustaleń Prezesa UOKiK wynikało bowiem, że przy zawieraniu z konsumentami umów o świadczenie usług telewizji kablowej Spółka posługiwała się wzorcem umownym zatytułowanym *„Umowa”* oraz wykazem programów. Spółka nie opracowała regulaminu usług telewizji kablowej, regulującego materię określoną w art. 60 ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Powyższe okoliczności dowodzą sprzeczności działania Spółki z art. 59 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego w brzmieniu sprzed 6 lipca 2009 r.

Nieopracowanie przez Spółkę regulaminu świadczenia usług telewizji kablowej bez wątplenia prowadziło do naruszenia prawa konsumentów do informacji. Należy podkreślić, że istnienie utrudnień w zapoznaniu się z całokształtem uprawnień i obowiązków abonenta mogło powodować, iż z powodu niepełnej ich znajomości uciążliwe, a nawet niemożliwe mogło być dochodzenie przez konsumenta jego praw oraz prawidłowe wykonywanie jego zobowiązań.

Z uwagi na fakt, że zachowanie Spółki było bezprawne i godziło w zbiorowe interesy konsumentów, uzasadnionym jest uznanie, że stanowiło praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

W toku postępowania Spółka opracowała i wprowadziła do obrotu *„Regulamin usług telekomunikacyjnych Telewizji Kablowej Impromex”*. Z informacji przekazanych przez Spółkę wynika, iż ww. wzorzec umowny jest wykorzystywany przez Spółkę przy zawieraniu umów o świadczenie usług telewizji kablowej od dnia 15 lipca 2008 r.

Powyższa okoliczność uzasadnia twierdzenie, że od ww. daty Spółka zaniechała stosowania zarzucanej jej praktyki. Wobec powyższego, należało na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów orzec, że Spółka stosowała praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ww. ustawy – i zaniechała jej stosowania z dniem 15 lipca 2008 r.

Pkt. II.3 sentencji decyzji

Zgodnie z art. 61 ust. 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne, *„dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych określa w cenniku usług telekomunikacyjnych (...)”*

ceny za przyłączenie do sieci, za usługi, za obsługę serwisową oraz szczegółowe informacje dotyczące stosowanych pakietów cenowych oraz opustów”.

Z ustaleń Prezesa UOKiK wynika, że dokument określony przez Spółkę mianem „cennika”, zawierał tylko dwie pozycje: „instalację” i „abonament”. A zatem dokument ten nie określał opłat za wszystkie usługi, których możliwość świadczenia została przewidziana we wzorze umowy o świadczenie usług telewizji kablowej. Tzw. „cennik” nie uwzględniał następujących opłat: opłaty instalacyjnej za drugie i następne gniazda abonenckie (§ 1 „Umowy”), opłaty eksploatacyjnej za drugie i następne gniazda (§ 5 „Umowy”) oraz opłaty dodatkowej za ponowne włączenie do sieci (§ 8 ust. 2 „Umowy”). Cennik nie określał również wysokości cen obsługi serwisowej – przy czym postanowień dotyczących obsługi serwisowej nie zawierała również sama „Umowa”, toteż nie wiadomo było, czy Spółka w ogóle taką obsługę abonentom zapewnia.

Powyższe okoliczności wskazują, iż Spółka nie przestrzegała art. 61 ust. 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne - nie określiła bowiem w cenniku usług telewizji kablowej wszystkich stosowanych cen.

W związku z powyższym, zasadnym jest uznanie, że Spółka nie dopełniając obowiązku informacyjnego wynikającego z art. 61 ust 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne, stosowała praktykę z art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającą na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji.

Nieprawidłowe opracowanie przez Spółkę cennika godzi w podstawowe prawo konsumentów jako uczestników obrotu tj. w prawo do informacji. W analizowanym przypadku konsumenci pozbawieni zostali wiedzy o najistotniejszych elementach zawartej umowy, a mianowicie o cenach usług świadczonych przez Spółkę w ramach zawartej umowy.

Zachowanie Spółki jako bezprawne i godzące w zbiorowe interesy konsumentów stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Spółka w toku postępowania wykazała, że opracowała i wprowadziła do obrotu „Cennik”, co oznacza, że w opisanym zakresie dostosowała swoje działanie do przepisu art. 61 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego. W tym stanie faktycznym należało wydać rozstrzygnięcie na podstawie przepisu art. 27 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, który stanowi, iż w przypadku, gdy przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24, Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdza zaniechanie jej stosowania.

W związku z powyższym, na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu orzekł, że Impromex stosował praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ww. ustawy – i zaniechał jej stosowania z dniem 15 lipca 2008 r.

Pkt II.4 sentencji decyzji

Praktyka opisana w pkt. II. 4 sentencji decyzji polega na stosowaniu postanowienia o treści: „(...) Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „Impromex” zobowiązane jest w takim przypadku powiadomić zleceniodawcę o wysokości podwyżki opłaty abonamentowej najpóźniej na trzy dni przed datą jej wejścia w życie” (§ 9 „Umowy”).

Prezes Urzędu postawił Spółce zarzut stosowania tej praktyki postanowieniem z dnia 3 lipca 2008 r. wskazując, iż wykorzystywanie takiego postanowienia może być sprzeczne z art. 61 ust 5 ustawy Prawo telekomunikacyjne, zgodnie z którym w razie podwyższenia cen usług telekomunikacyjnych dostawca publicznie dostępnych usług

telekomunikacyjnych jest obowiązany, z wyprzedzeniem co najmniej jednego okresu rozliczeniowego, do powiadomienia o tym abonentów na piśmie, zaś innych niż abonenci użytkowników poprzez podanie tego do publicznej wiadomości, jak również z art. 61 ust. 6 tej ustawy, który wskazuje, że w takim przypadku abonent powinien zostać poinformowany także o prawie wypowiedzenia umowy z powodu braku akceptacji podwyższenia cen.

W toku przedmiotowego postępowania przepis prawa, na podstawie którego Spółce postawiono zarzut stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, uległ zmianie. W dniu 6 lipca 2009 roku weszła bowiem w życie nowelizacja ustawy - Prawo telekomunikacyjne, która nadała m.in. nowe brzmienie art. 61 tej ustawy. Regulacja dotychczas zawarta w przepisie art. 61 ust. 5 i 6 zamieszczona została w art. 61 ust. 5 i otrzymała brzmienie: „*Dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych doręcza abonentowi na piśmie oraz podaje do publicznej wiadomości treść każdej zmiany w cenniku, z wyprzedzeniem co najmniej jednego okresu rozliczeniowego przed wprowadzeniem tych zmian w życie. Jednocześnie abonent powinien zostać poinformowany o prawie wypowiedzenia umowy w przypadku braku akceptacji zmiany w cenniku*”.

Z porównania przepisów art. 61 ust. 5 i 6 w brzmieniu sprzed 6 lipca 2008 r. i art. 61 ust. 5 w nowym brzmieniu wynika, że ustawa Prawo telekomunikacyjne rozszerzyła swój zakres regulacji w rozważanym kontekście. Na skutek nowelizacji na dostawców nałożono obowiązek powiadomienia abonentów o każdej zmianie w cenniku. Uprzednio spoczywał na nich jedynie obowiązek powiadomienia o podwyższeniu ceny usług telekomunikacyjnych. Ponadto, sformułowany dotychczas w art. 61 ust. 6 obowiązek dostawcy usług poinformowania abonentów o prawie wypowiedzenia umowy przeniesiony został do art. 61 ust. 5. W tych okolicznościach sprawy należy stwierdzić, że wprowadzona w czasie trwania niniejszego postępowania administracyjnego zmiana Prawa telekomunikacyjnego nie ma merytorycznego znaczenia dla rozstrzygnięcia podejmowanego w niniejszej sprawie, a jedynie skutkuje koniecznością wskazania w miejsce art. 61 ust. 5 i 6 - art. 61 ust. 5, co wynika ze zmiany redakcyjnej przepisu art. 61 ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Stosowane przez Spółkę postanowienie, które obliguje ją do powiadomienia zleceniodawcy o wysokości podwyżki opłaty abonamentowej najpóźniej na trzy dni przed datą jej wejścia w życie, jest w sposób bezsprzeczny niezgodne z art. 61 ust. 5 ustawy Prawo telekomunikacyjne. Postanowienie stosowane przez Spółkę przewiduje, iż abonentów informuje się o podwyżce cen za usługi telekomunikacyjne z trzydniowym wyprzedzeniem, podczas gdy ustawa wymaga zachowania terminu jednego okresu rozliczeniowego. Powyższe uzasadnia zarzut naruszenia przez Spółkę art. 61 ust 5 ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Naruszenie to niewątpliwie godzi w interesy konsumentów. Skrócenie okresu, z wyprzedzeniem którego przedsiębiorca informuje abonentów o podwyżce bezpodstawnie ogranicza zakres uprawnień konsumentów przysługujących im z mocy ustawy.

W związku z tym, że działanie Spółki oceniono jako bezprawne oraz, że Spółka stosując przedmiotową praktykę godziła w zbiorowe interesy konsumentów, uzasadnionym jest twierdzenie, że Spółka dopuściła się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Dokonana przez Spółkę w toku postępowania modyfikacja kwestionowanego postanowienia pozwala uznać, że Spółka dostosowała to postanowienie do wymogów prawa. W nowym postanowieniu Spółka wskazała, że zobligowana jest powiadomić abonentów o podwyżce opłaty abonamentowej najpóźniej na miesiąc przed data jej wejścia w życie, co jest równoważne stosowanemu przez Impromex okresowi rozliczeniowemu. Zmieniony wzorzec umowy Spółka wykorzystuje od dnia 15 lipca 2008 r.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, że od ww. daty Spółka zaniechała stosowania zarzucanej jej praktyki. Wobec powyższego, należało na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów orzec, że Spółka stosowała praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ww. ustawy – i zaniechała jej stosowania z dniem 15 lipca 2008 r.

Pkt II.5 sentencji decyzji

Przepis art. 61 ust. 4 ustawy Prawo telekomunikacyjne stanowi, że „*cennik jest podawany przez dostawcę publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych do publicznej wiadomości oraz jest dostarczany nieodpłatnie abonentowi wraz z umową o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych (...), a także na każde jego żądanie*”.

Ze stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie wynika, że dokumentu zwanego „cennikiem” Spółka nie dostarczała swoim klientom przy zawieraniu umowy. Jedyne dokumenty otrzymywane przez konsumentów były bowiem: „Umowa” i wykaz programów.

Okoliczność ta dowodzi, iż Spółka naruszała wynikający z art. 61 ust. 4 ustawy Prawo telekomunikacyjne obowiązek dostarczania abonentom cennika wraz umową o świadczenie usług telewizji kablowej. Obowiązek ten ma charakter informacyjny. Jego naruszenie daje podstawę do stwierdzenia, że Spółka naruszyła prawo konsumentów do informacji i dopuściła się stosowania praktyki z art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji.

W toku postępowania Spółka opracowała „Cennik”, ustanowiła go integralną częścią umowy i rozpoczęła dostarczanie go swoim klientom przy zawieraniu umów. Należy zatem uznać, że Spółka dostosowała swoje działania do treści art. 61 ust. 4 Prawa telekomunikacyjnego. Z informacji przekazanych przez Spółkę wynika, iż nowy wzorzec „Umowy”, do którego dołączany jest „Cennik” wykorzystywany jest przez Spółkę przy zawieraniu z konsumentami umów od dnia 15 lipca 2008 r. Klientom, z którymi Spółka zawarła umowy przed tą datą, treść „Cennika” dostarczono w pierwszym kwartale 2010 r., co pozwala przyjąć, iż zarzucana Spółce praktyka została ostatecznie zaniechana z dniem 31 marca 2010 r.

Z uwagi na powyższe, należało na podstawie przepisu art. 27 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wydać decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzeniu zaniechania jej stosowania.

W związku z powyższym, na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu orzekł, że Impromex stosował praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ww. ustawy – i zaniechał jej stosowania z dniem 31 marca 2010 r.

Pkt III sentencji decyzji - kara pieniężna

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorcę, który dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Z powołanego wyżej przepisu wynika, że kara pieniężna ma charakter fakultatywny. Zatem o tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne

jest nałożenie kary pieniężnej decyduje Prezes UOKiK, w ramach uznania administracyjnego. Zwrócić należy uwagę, iż przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie określają jakichkolwiek przesłanek, od których uzależnione byłoby podjęcie decyzji o nałożeniu kary. Ustawodawca wskazał jedynie w art. 111 cyt. ustawy te okoliczności, które Prezes Urzędu winien uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej, wymieniając w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy. Podkreślić należy, iż sankcja w postaci nałożenia kary może być na przedsiębiorcę nałożona niezależnie od tego, czy dopuścił się on naruszenia celowo, czy też nieumyślnie.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, przede wszystkim charakter i liczbę klauzul niedozwolonych stosowanych przez Spółkę, jak również wagę innych naruszeń, których dopuściła się Spółka, Prezes Urzędu uznał nałożenie kary pieniężnej za uzasadnione.

Pamiętać należy, że na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego spoczywa obowiązek dochowania należytej staranności przy ocenie zgodności ich działań z obowiązującymi przepisami prawa. Przedsiębiorca z dużym doświadczeniem na rynku usług telekomunikacyjnych powinien mieć świadomość, że stosowanie klauzul uznanych za niedozwolone i wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, jest bezprawne. Spółka winna zatem zdawać sobie sprawę z konieczności konstruowania wzorców umownych z uwzględnieniem przepisów art. 385¹ i nast. k.c., jak również z potrzeby dostosowywania wykorzystywanych przez siebie wzorców umownych do treści wpisów zamieszczanych w rejestrze. Zauważyć przy tym należy, że rejestr postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone jest jawny, powszechnie dostępny, publikowany na stronie www.uokik.gov.pl. Abuzywność postanowień wpisanych do tego rejestru jest jednoznaczna, a zakaz stosowania w obrocie postanowień w nim zamieszczonych nie powinien budzić jakichkolwiek wątpliwości. Przedsiębiorca winien również wiedzieć, że określając warunki umowne stosowane w obrocie konsumenckim nie może godzić w interesy swoich kontrahentów, a zatem nie może wprowadzać regulacji niezgodnych z przepisami powszechnie obowiązującymi, jak również nie może naruszać ciężącego na nim z woli ustawodawcy obowiązku informacyjnego.

Powyższe okoliczności uzasadniają twierdzenia, że działania Spółki opisane w pkt. I i II sentencji decyzji były co najmniej nieumyślne.

Zgodnie z zeznaniem podatkowym CIT-8 Spółki za rok 2009, przychody Spółki w roku poprzedzającym wydanie niniejszej decyzji wyniosły *[tajemnica przedsiębiorstwa]* zł. Maksymalna wysokość kary mogła zatem wynieść ok. *[tajemnica przedsiębiorstwa]* zł.

Ustalenie kar w przedmiotowej sprawie dokonane zostało odrębnie w odniesieniu do praktyk polegających na stosowaniu postanowień wpisanych do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone i odrębnie w odniesieniu do pozostałych praktyk stosowanych przez Spółkę. Prezes Urzędu dokonał również odrębnego ustalenia kar w stosunku do praktyk przez Spółkę niezaniechanych i w stosunku do praktyk, które stwierdzono, iż zostały zaniechane,

Pkt III.1 sentencji decyzji

W punktach I.1A i I.1.B sentencji niniejszej decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na stosowaniu 2 niedozwolonych postanowień umownych tożsamyh w swoim celu i skutku z postanowieniami wpisanymi do rejestru prowadzonego przez Prezesa Urzędu.

Szacując wagę naruszeń, jakich dopuściła się Spółka, Prezes Urzędu w szczególności wziął pod uwagę, że wykorzystywane przez nią postanowienia w sposób bezpośredni godzą w interesy ekonomiczne konsumentów, co świadczy o ich uciążliwości. Prezes UOKiK

uwzględnił również fakt, że postanowienia o treści tożsamej ze stosowanym przez Spółkę postanowieniem wskazanym w punkcie I.1.A sentencji decyzji zostały wpisane do rejestru klauzul abuzywnych w 2007 r., zaś postanowienia tożsame ze stosowanym przez Spółkę postanowieniem wskazanym w punkcie I.1.B sentencji decyzji – w 2005 r. Spółka dopuszcza się już zatem stosowania praktyk odpowiednio 3 i 5 lat, co pozwala uznać, że praktyki te mają charakter długotrwały. Zważywszy na te okoliczności, Prezes UOKiK oszacował, że łączna waga naruszeń wynikających z stosowania postanowień określonych w pkt. I.1 sentencji decyzji kształtuje się na poziomie *[tajemnica przedsiębiorstwa]* % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2009 r.

W przedmiotowej sprawie nie zaistniały przesłanki mogące mieć wpływ na podwyższenie lub obniżenie kary.

Wobec powyższego za naruszenia stwierdzone w pkt. I.1A i B sentencji niniejszej decyzji Prezes Urzędu nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości **692 zł** (słownie: sześćset dziewięćdziesiąt dwa złote), co stanowi *[tajemnica przedsiębiorstwa]* % przychodu osiągniętego w 2009 r. i *[tajemnica przedsiębiorstwa]* % kary maksymalnej.

Pkt III.2 sentencji decyzji

W punkcie I.2 sentencji decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Impromex praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, polegającej na niedopełnieniu obowiązków wynikających z ustawy Prawo telekomunikacyjne poprzez niezawarcie w treści „Umowy” regulacji wymaganych ww. ustawą.

Szacując wagę tego naruszenia Prezes Urzędu w pierwszej kolejności wziął pod uwagę, że do stosowania przedmiotowej praktyki dochodzi na etapie zawierania kontraktu. Szkodliwość tej praktyki Prezes UOKiK ocenił jako znaczną. Na skutek jej stosowania konsumenci zostali pozbawieni informacji o istotnych dla nich kwestiach związanych z wykonywaniem przedmiotowej umowy oraz zostali wprowadzeni w błąd co do warunków świadczenia usług przez Spółkę. Prezes UOKiK ustalił przy tym, że praktyka ta ma charakter długotrwały, trwa bowiem od połowy 2002 r.

Wagę naruszenia opisanego w pkt. I.2 sentencji decyzji Prezes UOKiK ocenił na poziomie *[tajemnica przedsiębiorstwa]* % przychodu Spółki w roku 2009. Jednocześnie Prezes UOKiK nie stwierdził, aby istniały jakiegokolwiek podstawy do podwyższenia lub obniżenia kary.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, za stosowanie praktyki opisanej w pkt. I.2 sentencji niniejszej decyzji Prezes Urzędu nałożył na Impromex karę pieniężną w wysokości **1 385 zł** (słownie: jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt pięć złotych), co stanowi *[tajemnica przedsiębiorstwa]* % przychodu osiągniętego w 2009 r. i *[tajemnica przedsiębiorstwa]* % kary maksymalnej.

Pkt III.3 sentencji decyzji

W punkcie II.1 sentencji niniejszej decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na stosowaniu postanowienia wpisanego do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone. Postanowienie to, w związku z tym, że pozbawia konsumentów prawa odstąpienia od umowy w przypadku podwyższenia przez Spółkę opłaty abonamentowej, wyjątkowo niekorzystnie kształtuje sytuację prawną konsumentów. Z uwagi na powyższe, jak również fakt, że postanowieniem tym Spółka posługiwała się przez ponad rok po jego wpisaniu do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, Prezes Urzędu uznał, że szkodliwość tej praktyki była znaczna i uzasadnia ustalenie kwoty bazowej

kary na poziomie [tajemnica przedsiębiorstwa] % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2009 r.

Dokonując ustalenia ostatecznego wymiaru kary pieniężnej nałożonej na Spółkę za naruszenie stwierdzone w pkt. II.1 sentencji niniejszej decyzji, dokonano również oceny zaistniałych w postępowaniu okoliczności mogących mieć wpływ na wymiar kary.

Za taką okoliczność Prezes Urzędu uznał fakt, iż Spółka zaniechała stosowania zarzucanej jej praktyki już w początkowym stadium prowadzonego postępowania. Uznano to za okoliczność łagodzącą dającą podstawę do obniżenia kary o 30%. Uwzględnienie tej okoliczności pozwala na obniżenie wyjściowego poziomu kwoty bazowej będącej podstawą wymierzenia kary o 30 %.

Z uwagi na powyższe, za stosowanie praktyki opisanej w pkt. II.1 sentencji niniejszej decyzji Prezes Urzędu nałożył na Impromex karę pieniężną w wysokości **339 zł** (słownie: trzysta trzydzieści dziewięć złotych), co stanowi [tajemnica przedsiębiorstwa] % przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2009 r. i [tajemnica przedsiębiorstwa] % kary maksymalnej

Pkt III.4 sentencji decyzji

W punkcie II.2 sentencji niniejszej decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, polegającej na nieopracowaniu regulaminu świadczenia usług telewizji kablowej. Praktyka stwierdzona w punkcie II.3 sentencji decyzji polegała na nieokreśleniu w cenniku cen świadczonych usług, praktyka punktu II.4 na stosowaniu w wykorzystywanym wzorcu umownym postanowienia niezgodnego z przepisami ustawy Prawo telekomunikacyjne, zaś praktyka z punktu II.5 sentencji decyzji – na niedostarczaniu konsumentom cennika przy zawieraniu z nimi umów o świadczenie usług telewizji kablowej.

Stosowanie tych praktyki podobnie jak i pozostałych praktyk stwierdzonych niniejszą decyzją, ujawniało się na etapie zawierania kontraktu. Zaniechanie wprowadzenia do obrotu regulaminu wymaganego przepisami prawa, nieokreślenie w cenniku wszystkich cen usług świadczonych w ramach umowy przez Spółkę, niedostarczanie konsumentom tego cennika, godziło w prawo konsumentów do pełnej informacji o treści zawieranej umowy. Wprowadzenie do stosowanych wzorców umowy postanowień o treści niezgodnej z ustawą Prawo telekomunikacyjne doprowadziło do uszczuplenia ich praw. Mogło to konsumentom znacznie utrudniać realizowanie praw i obowiązków wynikających z zawartego kontraktu. Mając na względzie powyższe, jak również fakt, że Spółka stosowała te praktyki przez okres ponad sześciu lat, szkodliwość tych naruszeń należało ocenić jako znaczną. Wagę tych naruszeń Prezes UOKiK oszacował na poziomie [tajemnica przedsiębiorstwa] % przychodu Spółki osiągniętego w roku 2009.

Przy kalkulowaniu kary wzięto jako okoliczność łagodzącą fakt, iż Spółka zaniechała stosowania zarzucanych jej praktyk, co wpłynęło na obniżenie kary o 30%.

Wobec powyższego za naruszenia stwierdzone w pkt II.2, 3, 4 i 5 sentencji niniejszej decyzji Prezes Urzędu nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości **2 424 zł** (słownie: dwa tysiące czterysta dwadzieścia cztery złote), co stanowi [tajemnica przedsiębiorstwa] % przychodu osiągniętego w 2009 r. i [tajemnica przedsiębiorstwa] % kary maksymalnej.

Zdaniem Prezesa UOKiK, kary pieniężne nałożone na Impromex są adekwatne do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Nakładając niniejszą decyzją ww. kary pieniężne za naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu wziął pod uwagę, że mają one: po pierwsze – charakter represyjny (nakładane są za naruszenie ustawowych zakazów), po

drugie – prewencyjny (mają zapobiegać podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcać do naruszania prawa), zaś zagrożenie nimi, czyli potencjalna możliwość nałożenia kary przez Prezesa Urzędu – nadaje jej charakter dyscyplinujący (wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2004 r., sygn. akt: III SK 31/04).

Zdaniem Prezesa Urzędu tak określone kary spełnią zarówno rolę represyjną jako sankcje i dolegliwość za naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jak i prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu.

Z tych też względów orzeczono jak w pkt. III sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwóch tygodni od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie.

Dyrektor
Delegatury UOKIK
W Warszawie

Otrzymuje:

**Przedsiębiorstwo Wielobranżowe
„IMPROMEX” Sp. z o.o.**